

Vážení hosté, milí přátelé, dámy a pánové,
dovolte mi, abych Vás jménem města Klobouky u Brna a jménem pracovního týmu přivítal na dnešní vernisáži Výstavy obrazů malířů z Klobouk. Myšlenku uspořádat, zorganizovat takovou výstavu jsme po několik let prodiskutovali s panem Ivanem Pitlachem a čekali jsme na nejvhodnější příležitost. A ta přišla. Výstavu otevíráme při příležitosti 100. výročí vzniku Československé republiky. Záměrně říkám Československé republiky, i když již neexistuje. Myslím si, že otevření této výstavy při takové příležitosti by se líbilo i těm autorům obrazů, kteří již bohužel nejsou mezi námi.

Dále mi dovolu, abych poděkoval konkrétním občanům za zorganizování a uspořádání celé této výstavy.

První poděkování patří p. Ivanu Pitlachovi a p. Jaromíru Spakovi. Dále paní Janě Prčíkové a všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podílí na této akci. Všichni výše jmenovaní si zcela určitě zaslouží náš obdiv a poděkování, že svůj čas věnovali realizaci projektu a svou prací něco udělali pro ostatní občany. Poděkování určitě patří majitelům obrazů, kteří zapůjčili díla malířů na tuto výstavu.

Podářilo se nám shromáždit cca 200 obrazů od autorů, kteří mají vztah k našemu městu, protože v našem městě po určitou dobu žili. Některé z nich jsme denně potkávali a nevěděli jsme, že mají takové nadání a talent malovat obrazy. O to je naše výstava pro nás občany Klobouk krásnější, zajímavější.

Věřím, že budete z výstavy nadšení jako já, přeji Vám pěkný zážitek a výstavu otevírám.

*Ing. Zdeněk Lobpreis, starosta
(Projev starosty na vernisáži k zahájení Výstavy obrazů malířů z Klobouk)*

Na úvod

Naším cílem na začátku příprav výstavy obrazů bylo ukázat současníkům výtvarné práce rodáků z Klobouk, kteří propadli malování. Ve svém volném čase cítili potřebu tvořit obrazy a to pro radost svoji i radost svého okolí. Zpočátku jsme věděli jen o necelé desítky autorů, s jejichž pracemi jsme se setkávali při výstavách nebo v bytech našich známých. Jaké bylo naše překvapení, když počet výtvarníků narůstal a pokud bychom přiřadili do našeho seznamu i ty, kteří jen krátkou dobu v našem městě působili, jejich počet by narostl do mnoha desítek.

K prvním z nich se řadí Vavřinec von Kohl (*1783 - †22. 1. 1851), autor krajin i portrétů původních majitelů a zakladatelů Klobouk, Lva z Klobouk a jeho první manželky Rejčky. Dalším je Vilém Mrštík, který toužil profesionálně se věnovat malbě a studovat ji na akademii v Mnichově. Pravě Vilém Mrštík a jeho bratr Alois, pozvali či soustředili na kloboucko výtvarnou elitu své doby. Zdeňka Braunerová (*9. 4. 1858 - †23. 5. 1934), blízká přítelkyně Viléma a ilustrátorka Pohádky máje. Braunerová se přátelila s francouzským sochařem Augustem Rodinem (*12. 11. 1840 - †17. 11. 1917), který navštívil Slovácko a možná se setkal s Mrštíky. V Šitbořicích a v Kloboukách pobýval několik let představitel moravského impresionismu, František Pečinka. Ten se v Kloboukách i oženil s dcerou hostinského Vystavěla, Růženkou. Ona se stala jednou z předobrazů Helenky z Pohádky máje Viléma Mrštíka. Pečinka se velmi dobře znal s bratry Uprkovými sochařem, Františkem (*26. 2. 1868 - †8. 9. 1929) a malířem Jožou (25. 10. 1861 - 12. 1. 1940), Aloisem Kalvodou (15. 5. 1875 - 25. 6. 1934), Vladimírem Antošem (15. 4. 1884 - 14. 11. 1958), autorem klobouckého větřáku z plakátu Národopisné výstavy v Kloboukách v roce 1903.

Není divu, že taková výtvarná společnost měla vliv i na další vyznavače řemesla sv. Lukáše, patronu malířství.

S těmito veličinami se setkávali kloboučtí učitelé a výtvarníci, v jejich dílech je patrný vliv Pečinkův i ostatních tehdejších výtvarníků. Patřili k nim také Viktor Brettschneider a Josef Huták, jejichž obrazy Vám naše výstava představuje.

Malíři, především ti pováleční, byli pro nás velkým překvapením. Například pan František Dušek. Nikdo nepředpokládal, že tento člověk měl tolik zálib, a že mezi ně patřilo i malování. Jeho obraz Mlýna na Čertovci je snad jediným obrazovým zachycením této stavby minulosti. Touha po zdokonalování se v malbě vedla skupinu malířů k vytvoření spolku nadšenců, v kterém se scházeli společně s výtvarníky z Brna. Ti jim byli rádci a učiteli v jejich snaze zvládat taje palety a štětce. S nimi se naše generace setkávala každodenně, ale málo kdo něco tušil o jejich krásném a smysluplném koníčku.

Klobouckou výtvarnou současnost zastoupenou paní Danou Bobkovou, Blankou Holáskovou, Dagmar Klačkovou, Alenou Sirnou, panem Jaromírem Spakem a slečnou Pavlou Krmelovou, můžete vyzpovídat sami. Oni jsou těmi, kdo zodpoví vaše dotazy.

Velkou zásluhu na uskutečnění této krásné podívané mají členové realizačního týmu, Jaromír Spak, Jana Prčíková, Ing. Zdeněk Lobpreis, Ivan Pitlach i jejich rodiny, které se na uskutečnění výstavy podílely. Dík patří také městu Klobouky u Brna a jeho institucím za pomoc. Byly to stovky hodin práce, práce, která byla krásná, poučná a smysluplná. Cítili jsme hrdost nad díly našich spoluobčanů, i těch, kteří již nejsou mezi námi. Něco z této hrdosti a úcty k těm co něco dokázali a dokazují, chceme předat i Vám, našim návštěvníkům.

Ivan Pitlach

Danuše Bobková

* 10. 7. 1950

malířka, keramička, výtvarnice, pedagog

Po ukončení Základní školy v Kloboukách a Střední všeobecně vzdělávací školy v Hustopečích absolvovala Střední pedagogickou školu s výtvarným zaměřením v Boskovicích.

Celý život pracovala jako vychovatelka v Základní škole v Kloboukách. Během své pedagogické praxe využívala svoji výtvarnou specializaci při práci s dětmi i v kurzech pro dospělé, kde se zaměřovala převážně na práci s přírodními materiály.

Od roku 1993 se věnuje keramice a po absolvování drátenické školy v Zadní Třebáni propojila tyto dva materiály v jeden celek a výsledkem byly kompozice netradičního spojení drátu a keramiky jako výtvarného celku. Tyto artefakty vystavovala několikrát na výstavách v Kloboukách, Brně, Letohradě, Rajhradu, Hovoranech. V roce 2013 vyšel o její práci v časopise „Kovárna pro radost“ obsáhlejší článek.

Od roku 2015 začala navštěvovat kurzy malování v ateliéru Jany Rozkové ve Velkých Němčicích, kde si osvojovala různé malířské techniky a z nich ji nejvíce oslovila malba suchým pastelem a olejovými barvami.

Láska ke kloboucké historii ji přivedla k malbě starých klobouckých zákoutí a ulic. Jako předlohu použila obrazy především malíře Františka Pečínky. Tyto její obrazy byly vystaveny v evangelickém kostele v Kloboukách na Noci kostelů 2018.

Viktor Brettschneider

* 5. 7. 1874 - †1967

učitel, archeolog, historik, sběratel, výtvarník

Narodil se v rodině finančního respicienta Karla Brettschneidera ve Studené u Telče. Po vystudování pedagogické školy začal roku 1892 učit na obecné škole ve Vysokém, v okrese Nové Město na Moravě. Po dvou letech byl přeložen na školu v Novém Městě na Moravě. Roku 1898 přišel Viktor Brettschneider jako odborný učitel na Měšťanskou školu v Kloboukách. Po krátkém působení na škole v Blansku se vrátil do Klobouk, kde byl roku 1911 jmenován ředitelem školy.

V období 1927 – 1930 byl starostou Klobouk. Za jeho působení byl v Kloboukách při příležitosti 10. výročí vzniku Československé republiky vysázen za kaplí nový hájek, na martinicku založeno ovocné stromořadí, byly vybudovány chodníky a částečně kanalizace. Roku 1930 se vzdal úřadu starosty a roku 1935 odešel do důchodu a odstěhoval se do Brna.

Do historie Klobouk se zapsal jako výborný učitel, archeolog, historik, sběratel, výtvarník. Byl zakladatelem klobouckého muzea a dozorčí rady Občanské záložny. Je autorem Stručného obrazu Hustopečska z doby předhistorické.

Do sborníku Naše Klobouky přispěl pojednáním, Klobouky u Brna na konci 19. a počátku 20. století. Byl jedním ze zakládajících členů a funkcionářů TJ. Sokol v Kloboukách u Brna. S malířem Františkem Pečinkou pořádali kurzy umělecko-průmyslové pro chlapce, kteří již vyšli ze základní školy.

František Dušek

* 20. 8. 1895 – †5. 10 1972

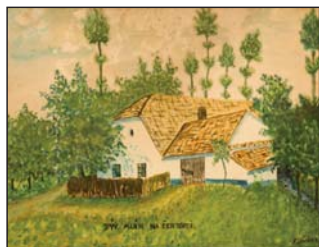
holič, kadeřník, divadelní maskér, vlásenkář, muzikant, fotograf, malíř

Narodil se v Kloboukách u Brna, kde také navštěvoval obecnou i měšťanskou školu V letech 1909 – 1913 se vyučil holičskému a kadeřnickému řemeslu. Po vyučení pracoval v Ivanovicích na Hané jako holič. V roce 1922 si v domě pana Jeřábka, na nynější Masarykově ulici v Kloboukách, otevřel svůj první podnik, kde pánské holičství rozšířil o dámské oddělení. V roce 1935 se přestěhoval na ulici Dlouhou, zde z mlatů, odkoupených od paní Pacasové, vybudoval bydlení pro rodinu a také holičství a kadeřnictví, ve kterém pracovaly i obě dcery pana Duška, vyučené kadeřnice. Živnost s dcerami provozoval do doby, kdy bylo holičství převedeno pod Komunální služby a pan Dušek se ve vlastním domě stal z majitele – zaměstnancem. Později provozovna holičství se přestěhovala do zámecké budovy. Zde pracoval až do odchodu do starobního důchodu. I v penzi chodíval po domech holit a stříhat své známé.

Koníčkem Františka Duška bylo fotografování. Jeho fotografie se také objevily na výstavě, bohužel však pod cizím jménem. Zájem o divadlo ho přivedl ke spolupráci s klobouckým ochotnickým souborem. Jako maskér a vlásenkář připravoval a líčil místní herce pro představení „na prknech, která znamenají svět“.

Hudební nadání, hra na pikolu a flétnu ho přivedla do Zavadilovy kapely, s kterou vystupoval v Brně i v brněnském rozhlase.

Malování obrazů byl také jeho velkým koníčkem, většinu svých obrazů rozdál pro radost jiným. Se čtyřmi, které zůstaly v rodinném archivu, se můžete seznámit na naší výstavě.

Rudolf Foret

* 7. 2. 1918 - †6. 2. 1989

malíř, výtvarník, zpěvák

Narodil se v Podivíně, kde také absolvoval základní školu. Již zde se začalo u něj objevovat nadání k malířství a výtvarné citění. Vyučil se malířem pokojů a dále navštěvoval výtvarnou školu, kde jej zasvětili do tajů malířského stojanu, štětců a plátna.

Pracoval v Kloboukách v závodě Jihokov jako lakýrník, později přešel do místního Komunálního podniku jako malíř a natěrač. Dnes ještě můžeme vidět v některých domácnostech v průjezdu jeho malby na zdi.

To, co miloval a co měl tak rád, krajinu a přírodu, pestré vázy šeříků, vlčích máků nebo jen tak polního kvítí, ale i zvířata, zvláště koně. Jeho malířské nadání se nadále rozvíjelo právě díky jeho pílí a vůli, kde po večerech usedal doma ke stojanu s paletou barev a maloval, nám všem již známé obrazy, které jsou v mnoha domácnostech po celém břeclavském okrese.

Rád zpíval a měl rád sborový zpěv. Proto se i zapojil do pěveckého sboru v klobouckém kostele. Po odchodu z Klobouk bydlel v obci Krumvíř, kde se nadále věnoval malování. Zde si udělal malířský ateliér ve vinohradě a při skleničce dobrého vína nadále tvořil svá díla, ať už s loveckou tematikou, portréty či zátiší. Nakonec se mu stal ateliér ve vinohradě osudným, právě zde ukončil svůj bohatý a krásný - bohémský a tvůrčí život.

Podklady pro uvedený krátký životopis nám poskytl jeho syn Rudolf Foret, který byl velmi ochotný a vděčný, že kloboučtí občané vzpomínají na jeho otce a věnují mu svou pozornost.

Bohumír Grohs

* 19. 10. 1907 - † 21. 8. 1978

malíř, pedagog, učitel hudby, sborového zpěvu, výtvarných předmětů, matematiky

Narodil se v Padochově u Oslavan. Základní školu navštěvoval v Padochově, gymnasium následně v Ivančicích. V rodině byla muzikantská tradice. Tento zájem podporovali profesori gymnasia a směřovali jej i na další oblasti, hra na housle a sborový zpěv. Z doby středoškolských studií také pochází zájem o výtvarnou výchovu, především kresbu a další rozvíjení vrozeného výtvarného talentu.

Po absolvování gymnasia studoval na učitelském ústavu v Brně. Po absolvování učitelského ústavu narukoval na vojnu. Sloužil na Podkarpatské Rusi, zpočátku v Užhorodě a nakonec v Mukačevu. Dosáhl hodnosti poručíka. Po návratu z vojny krátce učil v Rajhradě a v Kloboukách u Brna. Zde se v r. 1934 oženil s dcerou místního krejčovského mistra. Poté učil několik roků v Těšanech. Následně se vrací do Klobouk u Brna, kde učí na základní škole až do odchodu do důchodu.

V roce 1938 byl mobilizován a dobu do Mnichova prožil na obranné linii v Bořím lese u Břeclavi. V době mobilizace se narodila dcera Bohumíra. Roky protektorátu přinesly mnoho nepěkných událostí. Nejvíce snad poznamenala všechny učitele poprava učitelů Wolfa, Kuxe a Pacáka. V době protektorátu učil i na Hospodářské škole v Kloboukách.

Rok 1948 a počáteční naděje a nadšení postupně přecházely v poznání a mnohdy i rozčarování. Musel opustit vedení kostelního sboru, který považoval za svoji chloubu. Po roce 1958, učil na škole ještě nějaký rok po dosažení důchodového věku. Učitelské povolání bral jako poslání a ne jako zaměstnání či zdroj výdělku. Učil i po odchodu ze školy. Učil až doslova do své smrti, zemřel bezprostředně po skončení hodiny, cestou na zahradu. Kromě učení ve škole se snažil v rámci možností působit v duchu národně-osvobozeneckého a prvorepublikového snažení o „povznesení národa“ i jinak. Kostelní sbor mu byl zapovězený. Vedl tedy dětské sbory při klobouckých školách, základce a obchodním učilišti Jednoty. Další bylo pokračování v práci v Musejním spolku založeném p. učitelem Bukovanským. Že to bylo spojeno s úlitbami režimu, jako vystupování sborů při slavnostech, nemusím pro pamětníky těch dob uvádět. A v soukromí to byly především housle, hraní věnoval hodně času. Svého času hrálo kvarteto: housle p. ředitel Holásek a pan učitel Grohs, viola drogista p. Šták, kdo hrál violoncello, asi p. lékárník Volek. A co se týká výtvarničení - v této době to už byly především jen kresby rudkou, uhlem či tužkou, spousta studií, náčrtků. Akvarel už v tomto období nevznikl žádný.

*Učitelské povolání bral jako poslání a ne jako zaměstnání či zdroj výdělku.
z archivu Ing. Jaroslava Grosse Brno*

Blanka Holásková

* 15. 12. 1973

malířka, výtvarnice, zdravotní sestra, cestovatelka

Narodila se v Břeclavi, kde také absolvovala základní školu. Po jejím ukončení v roce 1979 nastoupila na střední zdravotní školu v Brně. Jako zdravotník působila v Brně a v Praze. V současnosti pracuje jako aktivizační pracovník v oblasti ergoterapie a arteterapie v Kloboukách na Betlémě. Toto je její vyznání:

„Od dětství ráda kreslím, maluji a vytvářím různé drobné předměty pro potěchu oka. Několik let zaměstnávala mé ruce profese zubní laborantky, až do chvíle, kdy jsem nastoupila do diakonie ČCE v Kloboukách u Brna, kde působím jako aktivizační pracovníce. Své kamarády na vozíčku doprovázím oblastmi arteterapie a ergoterapie, tedy léčbou uměním a prací. Ve svém volnu s oblibou vyrážím za město, kde ráda nechám prsty odpočinout na ovládacích prvcích fotoaparátu a v klidu se zaposlouchám do zvuků či ticha přírody. Tyto chvíle okouzlení nádherou a rozmanitostí jsou mi nevyčerpatelným zdrojem inspirace, která je tolik potřebná pro realizaci projektů mých klientů. K lásce k přírodě a její ochraně se snažím vést i mladší generaci v našem skautském středisku Ichthys, kde získávají mladí lidé podporu v rozvoji svých duchovních, mravních, intelektuálních, sociálních i tělesných schopností. Sportovní vyžití dětem i dospělým nabízím také v kroužku badmintonu. Závěr mého pracovního týdne patří již řadu let tréningu hlasivek, a to v Evangelickém sboru Izmael.

I přes velmi naplněný program mého volného času si občas najdu chvíli na to, vzít paletu do ruky. Výsledky těchto procházek štětce po plátně můžete vidět právě na této výstavě.“

Josef Huták

* 2. 5. 1891 - † 1967

řídící učitel, pedagog, malíř, muzikant, sportovec, biolog, botanik

Obecnou školu navštěvoval v Kloboukách v letech 1897 – 1901, následovalo studium na Měšťanské škole v Kloboukách. Po jejím ukončení roku 1906 nastoupil na učitelský ústav v Čáslavi, kde v roce 1910 odmaturoval. Téhož roku nastoupil na své první učitelské místo v Borkovanech. Roku 1912 byl přeložen do Újezdu u Sokolnic. Josef Huták považoval svoje působení v Újezdě u Brna za velmi plodné období a duchovní utváření jeho osobnosti. Blízkost Brna mu umožnila stát se členem brněnského orchestru jako houslista, jehož dirigentem byl Květoslav Lejsek. V Brně navštěvoval koncerty i divadla, při nichž se seznamoval s domácí i cizí hudební i divadelní literaturou.

Významně a na celý život na něj zapůsobila účast na botanických výzkumech Moravy, organizovaných přírodovědeckým klubem, v nichž si rozšířil znalosti v oblasti botaniky. To se také stalo jeho celoživotní zálibou. Další oblast, které se Josef Huták věnoval, bylo malířství. Roku 1913 začal navštěvovat malířský kurz profesora Vydry.

Roku 1914 byl Josef Huták přeložen do školy v Brumovicích, kde učil pouze 1 měsíc a na vlastní žádost byl přeložen do školy v Noslavi. Odtud 15. 3. 1915 nastoupil vojenskou službu do Znojma a následně byl přeložen do Brna. Po skončení války nastoupil jako učitel do školy v Nikolčicích. Na vlastní žádost k 1. 6. 1919 byl přeložen na obecnou školu do Klobouk a od listopadu 1919 na Měšťanskou školu v Kloboukách. Zde působil až do roku 1939, kdy byl po odchodu učitelky Marie Kožíškové, pověřen správcem obecné školy v Kloboukách a od 1. 11. 1939 byl zde jmenován řídícím učitelem.

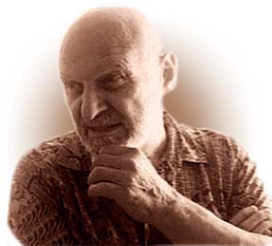
Po celou svoji pedagogickou praxi se vzdělával v různých specializovaných kurzech a rozšiřoval si tak vědomosti v oblastech biologie, zahradnictví včelařství a malování. Práci ve škole vždy kladl na první místo, byl velkým sportovcem, vedl své žáky ke sportu. Roku 1924 se stal jednatelem Muzejního spolku v Kloboukách a po odchodu do důchodu pracoval intenzivně v klobouckém muzeu.

Zemřel roku 1967 a je pochován na klobouckém hřbitově.

Aleš Janšta

* 28. září 1927 - † 25. května 2014

malíř, výtvarník, restaurátor, muzejní pracovník, pedagog

Narodil se 28. září 1927 v obci Zlatná na Ostrově v krajině rajské přírody Žitného ostrova na Slovensku. Tatínek Karel zde působil jako četník a maminka Jana, absolventka brněnské Vesny, vyučovala na zdejší škole ruční práce.

V roce 1936 se tehdy 9letý Aleš odstěhoval s rodiči do Klobouk u Brna. Přesun na Moravu byl pro něj osudový. Okupace a následná válka poznamenaly všechny oblasti jeho života v omezeném vzdělání a výběru povolání. Aleš Janšta se rozhodoval mezi profesí fotografa nebo malíře. Rozhodujícím momentem se stala skutečnost, že v blízkosti tehdejšího Janštova bydliště měl živnost starý malíř, absolvent tzv. vídeňské školy, který mu díky své erudici umožnil poznat řemeslo v celé jeho šíři. Nutno dodat, že Aleš Janšta měl pro výtvarnou tvorbu všechny předpoklady – talent, píli: „Tu nepochopitelnou potřebu pokreslit kdejaký kousek papíru.“

Po vojně strávené na samém konci 40. let nastoupil Aleš Janšta do Učňovské školy v Hustopečích (dnes SOU) jako mistr odborného výcviku a posléze jako učitel odborných a technických předmětů. V roce 1961 – 1969 působil jako vedoucí učiliště. Z této funkce jej smetl kritický postoj ke vstupu okupačních vojsk a následná normalizace. Nadále pak pracoval na SOU jako pedagog až do odchodu do důchodu v roce 1990.

Vedle malířství bylo další láskou Aleše Janšty ochotnické divadlo, ke kterému jej hned v útlém věku přivedla matka – ochotnice a sokolka. Nejdříve to bylo v Kloboukách a později v Hustopečích, kde jeho aktivita přešla k návrhům výprav k inscenacím. Po absolvování kurzu a školení přibyl i maskování herců. Posledním návrhem scény se stala detektivní hra inscenovaná v Boleradicích.

Aleš Janšta projevoval i hluboký zájem o historii, které se věnoval až do svého skonu. Jeho výtvarná díla jsou momentem jeho života, lásky k přírodě a krajině, kde největší zastoupení mají obrazy s pohledem na Pálavu a vinohrady, meandrující řeku Dyji, domečky a uličky v Kloboukách i v Hustopečích a v neposlední řadě výtvarná díla reflektující historii i současnost regionu. Jeho díla nás provází svou krásou, kde uměleckou formou dokázal navrátit realitě její původní tvář. Odešel dne 25. května 2014 ve věku 84 let.

Zdroj: Břeclavko <http://www.tydenik-breclavsko.cz/na-rozloucenou-s-alesem-janstou/>

Vladimír Kachnář

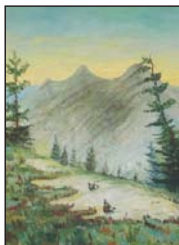
* 7. 9. 1919 - † 18.5 1987

malíř, natěrač, vinař, sportovec

Narodil se 7. září 1919 v Kloboukách u Brna. Po ukončení měšťanské školy nastoupil do učení k panu Karlu Stražilovi st. na obor natěrač, kde splnil tovaryšské zkoušky. V roce 1941 složil v Brně mistrovskou zkoušku z natěračství a lakýrnictví. Po mistrovských zkouškách si zařídil v ulici Nádražní malou dílnu a působil soukromě ve svém oboru. Na začátku padesátých let musel činnosti zanechat, proto nastoupil do Jednoty Mikulov, kde maloval prodejny na celém Mikulovsku. Po vzniku Komunálních služeb města Klobouky u Brna pracoval až do důchodového věku ve výrobě barev v tzv. Vaňkově cihelně.

V mládí byla jeho největším koníčkem kopaná, hrál mnoho let za kloboucký Sokol jako obránce. Byl členem zahrádkářského spolku. Bavila ho práce na zahradě nebo ve vinohradě a také výroba vína. Své vzorky rád poskytoval na výstavě. Ve volných chvílích s oblibou zašel do místního hostince na partičku mariáše nebo taroků. Velkou láskou bylo pro Vladimíra malování obrazů. Nejraději maloval krajiny nebo zátiší.

Byl velkým kamarádem s uznávaným malířem Tomášem Kopečkem (*19. 12. 1916 - †2000) z Hovorán (olejomalba). V klobouckých a okolních domácnostech byl Vladimír Kachnář žádaným malířem pokojů. Odváděl vždy poctivou práci, šel ve svém oboru neustále s dobou, vynikal zejména používáním tzv. mustrů a válečků. Opustil nás nečekaně od nedokončené práce 18. května roku 1987 ve věku 68 let.

Dagmar Klašková

* 1. 6. 1950

*malířka, muzejní pracovnice, pracovník výzkumu,
provozní penzionu, výtvarnice*

Narodila se v Brně, kde vychodila základní školu. Po ukončení střední školy nastoupila jako muzejní pracovnice v Moravském muzeu v Brně. Dále pak v Ústředním kontrolním a zkušebním ústavu zemědělském v Brně, kde získala hodně poznatků z oblasti pěstování rostlin a ochrany zemědělské půdy. To se stalo později koníčkem při pečování o zahrádku a květiny, které má stále v oblibě a jsou námětem mnoha jejích obrazů. Před odchodem do důchodu pracovala jako provozní v penzionu na Vysočině. Od roku 2004 žije a tvoří v Kloboukách v ulici Sadová, kde jako dítě prožila krásné období u své babičky. Stejně tak jako pěstování rostlin tak malování se jí stalo koníčkem. Velmi často vzpomíná na Vysočinu, která jí byla velkou inspirací k tomu, aby začala malovat. Sama říká: „Mám ráda různou techniku malování – tužku, pero, akvarel, suchý pastel i malbu olejem. Ráda zkouším nové věci, kdy získávám poznatky od zkušených malířů ať už osobně nebo z různých knih a metodik či z internetu.

Na jejích obrazech můžeme vidět zimu i jaro v lese, kopretiny, rybník na Vysočině, krajinu s obilím, vlčí máky, různé aleje a další náměty s přírodní tematikou.

*„Vysočina a tamní krajina mě naprosto uchvátila a inspirovala k tomu,
abych začala malovat ... „*

Oldřich Kordiovský

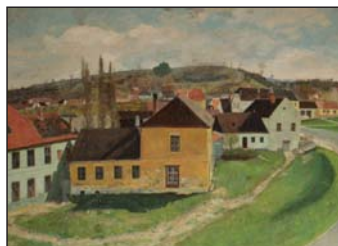
* 17. 8. 1910 - † 1. 11. 1990

tesař, malíř, filatelista, šachista

Narodil se v Kloboukách u Brna otci, zemědělci Karlovi Kordiovskému a matce Marii, rozené Šebestové. Se čtyřmi sourozenci v domečku na nynější ulici Císařové. Základní vzdělání ukončil na kloboucké měšťanské škole. V Sokolnicích u Brna získává tovaryšský list v oboru tesař. Svému řemeslu byl celý život věrný. Byl velmi zručný v práci se dřevem, z kterého dokázal vyrobit vše, počínaje okny, dveřmi až po vrata. Ale také vnitřní interiéry domácností, nábytek všech kategorií. Nemalou zásluhu má na stavbě a obnově větrného mlýna, dominanty Klobouk, která v letech 1982 – 1984 s pomocí zručných tesařů, mezi něž Oldřich Kordiovský patřil, byla nad Klobouky postavena.

Také malování patřilo k jeho velké zálibě. Svůj talent rozvíjel ve spolku zájemců o malování, který organizoval Karel Ličman, Karel Bandouch (15. 9. 1893 - 1960), akademický malíř a profesor Školy uměleckých řemesel v Brně, František Süsser (* 28. 2. 1890 Vídeň - † 26. 10. 1956 Brno).

To byli učitelé a rádci dojíždějící z Brna, aby předávali zájemcům o malbu své zkušenosti a učili je základům výtvarného řemesla. Dalším velkým koníčkem byla hra v šachy, také sbírka známek Oldřicha Kordiovského má velmi dobrou úroveň.

*Oba synové, pana Kordiovského, Oldřich a Petr,
pečlivě strážejí umělecký odkaz svého otce.*

Pavλίna Krmelová

* 26. 11. 1999

studentka, malířka

Narodila se 26. 11. 1999 v Ostravě. Základní školu navštěvovala v Kloboukách u Brna, kam se s rodiči a bratrem přestěhovala. Po ukončení 5. ročníku základní školy studuje na Městském víceletém gymnáziu v Kloboukách, kde bude příští rok maturovat.

Kreslení ji bavilo od raného dětství, na základní škole a později i gymnáziu navštěvovala kroužek kresby a malování. Její výtvarné práce reprezentovaly školu na různých soutěžích. Od roku 2015 absolvuje kurzy malování v ateliéru Jany Rozkové ve Velkých Němčicích. Jsme rádi, že na naší výstavě se můžeme pochlubit i díly mladých začínajících talentů, pokračovatelů výtvarníků dřívějších generací. Přejeme výdrž, úspěch ve světě umění i v osobním životě.

Karel Ličman

* 23. 8. 1912 - † 20. 12. 1995

šachista, úředník, malíř

Narodil se v Hranicích. Koncem 30. let se přestěhoval do Klobouk, kde se oženil. Pracoval jako úředník berního úřadu v Kloboukách. Karel Ličman byl výborným šachistou. Za války hrával v několika župních sjezdech, byl nadšený organizátor šachu na venkově. Pořádal propagační turnaje v Kloboukách (1950) a Hustopečích (1951). Hrával i korespondenčně. V letech těsně před smrtí hrával divizi za Duras Brno. Vzpomínku na něj jsme převzali z příspěvku Františka Růžičky z roku 2010, který se s panem Ličmanem přátelil a také ho navštěvoval.

Ve svém fejetonu „Lidový umělec Karel Ličman“, František Růžička píše: „Byl středně vysoké postavy s vrásčitou, větrem ošlehanou tváří, z níž se na vás dívaly dvě zkoumavé oči. Měl neposedné ruce, které se při hovoru neustále přemísťovaly z jedné kapsy saka do druhé a hned zas mnuly bradu či nos. Jeho ruce byly rovněž vrásčité a na konečcích prstů měl kůži jakoby poleptanou od kyseliny s četnými nepěkně vypadajícími skvrnami. Uvítal nás svým typickým, poněkud roztržitým způsobem a uvedl nás do svého příbytku s velmi nízkým stropem a stěnami na mnoha místech proloženými silnými dřevěnými trámy. Povšiml jsem si velkého množství obrazů, rozmístěných všude po stěnách. Byly to vesměs obrazy krajiny a obrazy spoře oděných žen, mnohé s náboženskou tematikou. Množství obrazů, na stole rozložené malířské barvy a štětce, to vše nasvědčovalo, že v domě bydlí malíř. „To všechno jsou moje práce“, sdělil nám náš hostitel. Prohlédl jsem si se zájmem některá ta díla rozvěšená na stěnách a nevycházel jsem z údivu. Byla to nádherná díla vypracovaná skutečným umělcem. Rozhodně nejsem znalec malířského umění, avšak napodobeniny děl slavných umělců minulosti byly z mého pohledu zcela ne-

rozeznatelné od originálů. Byl jsem těmi obrazy doslova okouzlen. Tehdy jsem také pochopil, od čeho jsou ty nepěkné skvrny a podrážděná kůže na ruce pana Ličmana. Byly od barev a ředidel. Tyto skvrny na ruce svědčily o dalším velkém koníčku pana Ličmana, malování.“

I v malování se projevilo jeho organizační duch. Počátkem 50. let shromáždil kolem sebe skupinu klobouckých malířů, jejíž členové se pravidelně scházeli a zdokonalovali v malování. Patřili k nim, František Šťastný, Vlastimil Stražil, Aleš Janšta, František Ludín, Oldřich Kordiovský. Malovat je učili brněnští výtvarníci, např. akademický malíř a profesor ŠUR v Brně František Süsler, nebo akademický malíř Karel Bandouch.

*Karel Ličman byl možná podivín, složitá osobnost,
ale malovat a hrát šachy uměl na výborně.*

František Ludín

* 26. 11. 1914 - † 16. 7. 2002

malíř, natěrač, lakýrník a malíř písma

Narodil se v Kloboukách u Brna a bydlel v ulici Na Příhoně. Měšťanskou školu absolvoval v Kloboukách, v roce 1934 se vyučil v oboru malíř a natěrač a v roce 1940 se vyučil lakýrníkem a malířem písma u pana Františka Tesaře v Kloboukách.

Miloval přírodu, její zákonitosti a sám se podílel na ochraně přírody. Jeho kroky procházely veškerými zákoutími klobouckého regionu, znal každý kout, strom i zvířectvo. Proto se jeho koníčkem stala myslivost, kde aktivně pracoval po celý život.

Měl rád vinohrad, kterému věnoval svůj život i práci kolem vína. Láska k přírodě i kloboucká krajina se přirozeně stala i námětem jeho obrazů, které mají své kouzlo právě svým koloritem. Na jeho obrazech můžeme vidět kytici šeříků, které měl tak rád, les a jeho zákoutí, zimní krajinu s bublajícím potůčkem i starou chalupu s větrným mlýnem. Lásku k rodnému městu vyjádřil na obraze s pohledem na kloboucké náměstí, kde zachytil krásnou atmosféru všeho, co kloboucký rynek nabízel. Pan František Ludín zemřel roku 2002 ve věku 88 let.

Podklady a fotografie pro životopis a bibliografii nám poskytla velmi ochotně paní Jana Mazalová, které patří poděkování.

František Pečinka

* 27. 12. 1869 - † 14. 5. 1917

malíř, básník

I když se nemůžeme na naší výstavě obrazy Františka Pečinky pochlubit, myslíme si, že vzpomínka a krátký životopis by v našem sborníku chybět neměl.

Malíř krajinář a symbolistní básník. V letech 1889–1892 studoval na pražské Akademii v krajinářském ateliéru Julia Mařáka. V krajinomalbě se od roku 1894 dále zdokonaloval na vídeňské Akademii u Eduarda Peithnera von Lichtenfels. Jeho osobitější díla vznikla po vídeňském pobytu. Tehdy se u něj prohloubil smysl pro náladu a barvitost.

Malíř uvolnil svůj rukopis, paletu obohatil o výrazné akcenty žluté, fialové, zelené, červené, oranžové a propracoval se tak k osobité podobě impresionismu. Nějakou dobu žil v Nové Pace, odkud pochází i název jeho druhé básnické sbírky *Dojmy z Paky* (1897), pak žil v Šitbořicích a Kloboukách u Brna, až se nakonec v roce 1906 usadil v Luhačovicích, kde kolem sebe shromáždil uměleckou obec a založil tradici pravidelných uměleckých výstav. Připojil se ke skupině umělců kolem Joži Uprky a společně s nimi zakládal Sdružení výtvarných umělců moravských. Nemocen se ke konci života odstěhoval do Brna.

Maloval místní krajinu s posledním a zároveň nejstarším z šesti zdejších větrných mlýnů. Tento dvoupatrový dřevěný mlýn německého typu, který stojí na jižním kopci nad Klobouky, se objevuje i na olomouckém obraze.

Byl postaven v roce 1748, původně patřil zábrdovickému klášteru a jako jediný z klobouckých mlýnů se dochoval až do 20. století. Mlýn se před námi na Pečinkově obraze zjevuje jako smutný osamělý svědek zašlých časů. Téměř v jeden barevný tón tu splývá s holým kopcem. Šedou monochromatickostí, jež kontrastuje s polo-

jasnou oblohou, narušují pouze jemné akcenty hnědé, zelené a žluté barvy. Nejen malířskými, ale i básnickými díly Františka Pečinky prostupují barvy v roli nositelek dojmů a emocí. Kromě častějších výrazně barevných krajin se v autorově malířském i básnickém díle objevují také krajiny, provedené v sinavých, šedavých, popelavých či ocelových odstínech, které obvykle spojoval s tématem smutku, stesku, splínu, úzkosti, opuštěnosti a osamění.

Zdroje: <http://www.muo.cz/sbirky/obrazy--44/p>

<https://www.obrazyvaukci.cz/>

<https://cs.wikipedia.org>

Vladimír Schwarz

* 9. 1. 1944 - † 10. 11. 1988

technik, fotograf, malíř obrazů a folklorista

Narodil se 9. 1. 1944 v Kloboukách u Brna, kde také po celou dobu bydlel v ulici Císařova. V rodném městě ukončil rovněž základní školu a dále se vzdělával na Střední slévárenské průmyslové škole v Brně.

Po ukončení studia maturitou, pracoval v Královopolské strojírně Brno jako konstruktér. Práci se věnoval i ve svém volném čase, kde vytvořil několik zlepšovacích návrhů, za které byl oceněn. Vojenskou prezenční službu vykonával na Slovensku, v překrásné krajině, která se mu stala i námětem některých jeho obrazů, zde v sobě objevil talent malování. Jeho velkým koníčkem bylo ale i fotografování, kterému věnoval většinu svého života. Rád fotil lidi, přírodu a folklor v našem regionu.

Žil plným hodnotným životem mezi svými kamarády i přáteli. Měl rád zpěv a vše, co patří ke klobouckému folkloru. Pro svůj pěkný a zvonivý hlas, byl členem mužského pěveckého souboru v Kloboukách, byl dokonce aktivním zakladatelem sboru. Jeho další láskou byl vinohrad a víno, kterému rozuměl a vždy se aktivně účastnil různých výstav s ochutnávkou a degustací. V jeho obrazech se odrážela láska ke krajině ve které žil. Převážně svou pozornost věnoval stavbám a stavením, ukazoval na celkovou čistotu a krásu lidové architektury. Každý zde může objevit známé kloboucké uličky a starobylá stavení, ve kterých se odrážela touha zvěčnit krásu tohoto kraje. Maloval převážně olejovými barvami, s výraznými prvky modrozelené barevnosti, s jasnou konturou a hloubkou obrazu. Zemřel nečekaně dne 10. 11. 1988 ve věku 44 let.

Podklady pro životopis a další fotografie nám ochotně poskytla jeho manželka Anna, s uznáním a poděkováním za píli a ochotu věnovat svou pozornost jeho práci, která se mu stala koníčkem v podobě fotografování a malování.

Alena Sirná

* 12. 12. 1957

kadeřnice, malířka, výtvarnice

Narodila se v Hustopečích u Brna, vyučila se kadeřnicí. V letech 1991 – 2015 žila a pracovala v Kloboukách u Brna. Malování ji vždy bavilo, avšak intenzivněji se mu věnovala až od roku 2006.

Kresba tužkou, malba olejem a především láska k starým mistrům italské renesance navždy ovlivnily výtvarnou práci Aleny Sirné. Nejráději maluje historické obrazy, podle starých slavných mistrů.

Sama říká: „S velkou láskou, úctou a pokorou jsem si půjčila náměty Mistra Leonarda da Vinci“

V jejím díle však nalézáme i zátiší s ovocem, portréty slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje, mladého Františka Josefa I., prvního prezidenta Československa T. G. Masaryka. Premiérou na naší výstavě je obraz knížete Sv. Václava, který poprvé uvidí široká veřejnost. Paní Alenu Sirnou v jejím výtvarném snažení podporoval také akademický sochař, rodák z Borkovan, pan František Navrátil, který svým vyprávěním a radami formoval její talent. Techniku malby si zdokonalovala v kurzech Jany Rozkové ve Velkých Němčicích.

Se svými obrazy se účastnila výstav v Kloboukách u Brna, Brně - Galerie Petrov, Mikulově - galerie Efram, Olomouci, Bošovicích, v galerii Hády v ZŠ Horníkova. Její kolekce vystavovaných obrazů vyvolala zaslouženou pozornost návštěvníků i odborné veřejnosti. Nyní paní Alena Sirná žije a pracuje v Mikulově.

Jaromír Spak

* 24. 9. 1950

malíř, pedagogický pracovník, pracovník v cestovním ruchu

Narodil se v Jihlavě. Dětství prožil v dětském domově v Jemnici a od roku 1960 v dětském domově v Kloboukách u Brna. Zde také ukončil základní devítiletou školu. Po vyučení na Učňovské škole v Hustopečích pracoval v Komunálních službách Hustopeče jako malíř a natěrač. Dálkově vystudoval pedagogickou školu v Brně a ve funkci ředitele Domu dětí a mládeže v Hustopečích, později v Kloboukách u Brna organizoval volnočasové aktivity dětí a mládeže. Po revoluci v roce 1990 nastoupil v Domově mládeže v Divákách jako vychovatel. Od roku 2004 až do odchodu do důchodu pracoval v oblasti cestovního ruchu. Kreslení bylo vždy jeho koníčkem. V dětství se seznámil s malířem Rudolfem Foretem, který ho motivoval a podporoval v malování. Do svého deníčku, si zaznamenával různé náměty, zvláště krajinky, zátiší. Na Učňovské škole v Hustopečích, se setkává s pedagogem a malířem Alešem Janštou, který mladého učně Jaromíra ovlivnil v jeho koníčku.

Samostatnou kapitolou ve výtvarné činnosti Jaromíra Spaka jsou návrhy scén a ztvárnění dekorací pro divadelní představení klobouckých ochotnických souborů dětí a dospělých. V roce 1973 za návrhy scén inscenací Fr. Hrubína: Srpnová neděle a D. Jandové: Soví princezny, obdržel na XV. Okresní divadelní přehlídce v Kloboukách, cenu poroty za scénickou výpravu. Dalšími návrhy scén byly inscenace - 1972 O. Schenpflugová - Diamantové srdce, 1975 V. Cach - O koho se hraje nebo pásma poezie Láska v hudbě a poezii, Jan Neruda - Tím čím jsem byl. Své výtvarné citění využívá v současnosti při návrzích propagačních materiálů a dekorací, je také jedním z hlavních organizátorů a realizátorů Výstavy obrazů malířů z Klobouk.

„Mým vzorem pro výtvarnou práci a malování jsou malíři Aleš Janšta a Rudolf Foret.“

Vlastimil Stražil

* 14. 8. 1923 - † 10. 10. 2009

pedagog, mistr odborného výcviku, malíř, kreslíř, grafik

Narodil se v Kloboukách u Brna. Již od dětství rád maloval. Ve 14 letech jeho prvním vystaveným obrazem byl kloboucký větřák. Po skončení měšťanské školy se u svého otce, dekorativního malíře vídeňské školy, vyučil malířem pokojů. Jako student ŠUŘ v Brně po roce 1945, pod vedením profesora a akademického malíře Františka Süssera (*28. 2. 1890 Vídeň - †26. 10. 1956 Brno, malíř, kreslíř a grafik, jeden z prvních učitelů kreslení a malby na Škole uměleckých řemesel v Brně), rozvíjel svůj malířský talent. Na základě jeho doporučení se věnoval krajinomalbě a postupně se propracoval v krajináře osobitého projevu.

V padesátých letech nastoupil jako mistr odborného výcviku v Hustopečích na učňovské škole. V 60. letech se stěhuje do Brna, kde ve své pedagogické práci pokračuje v učilišti Pozemních staveb až do důchodu. Odchod do penze umožnil Vlastimilu Stražilovi plně se věnovat svému koníčku - malování. Vždy miloval přírodu, její klid, velebnost, rád s ní pobýval sám. Byl nazýván malířem lesů, vod a strání. Náměty pro svá díla nalézal především v brněnském okolí, adamovských lesích, v blízkosti rodných Klobouk, pod Pálavou, na Vysočině. Maloval také Alpy, italské Benátky. Mezi jeho obrazy najdeme portréty, zátiší, květiny, zvířata.

S dílem Vlastimila Stražila se milovníci umění setkali na desítkách samostatných výstav nejen u nás, ale i v zahraničí. Ke konci svého života po mozkové příhodě se snažil stále tvořit. Jeho poslední obrazy, malované levou rukou, potvrzují neobyčejnou vnitřní sílu, nadání a lásku pana Stražila k malování. Za svůj život vytvořil přes 3000 obrazů. Řada z nich dnes zdobí reprezentační sítě významných institucí, mnohé obohatily soukromé sbírky sběratelů umění nebo jako nádherné solitéry krásí soukromé interiéry.

„Nemoci malovat, znamenalo by pro mě i ztratit větší část smyslu života“

František Šťastný

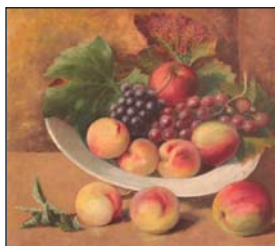
* 4. 4. 1914 - † 3. 4. 1987

malíř, lakýrník, natěrač, vinař, sadař

Vyučil se v oboru lakýrník, malíř pokojů. Po 2. světové válce byl zaměstnán v lakovně. Později nastoupil do klobouckého Jihokovu. Před důchodem, jako zaměstnanec stavebních firem Stavostavu následně Ingstavu, pracoval na montážích a stavbách v západních Čechách. Byl vyhledávaným malířem v klobouckých domácnostech.

Pěstování a výroba vína, také sadařství byly jeho koníčkem. V rodinném archivu fotografií můžeme zaznamenat fotky z výstav a degustací vín, do kterých se pan Šťastný aktivně zapojoval. Vždy ho bavilo malování, především zachytit štětcem krajinu ze Starých hor. Ve dvoře rodinného domku na Starohoské ulici v přistaveném „kumbálku“, kde měl malířské potřeby, si vytvořil svůj ateliér s kamínky. Zde tvořil své obrazy, převážně zátiší a krajinomalbu, i když v jeho díle nalézáme také portréty.

Jako člen skupiny klobouckých malířů po roce 1946 se zúčastňoval pravidelných schůzek s profesionálními výtvarníky a profesory ŠUŘ z Brna, kde se zdokamoval ve svém kreslířském umění. Malířský talent Františka Šťastného dobře hodnotil a podporoval malíř Bandouch (brněnský malíř Karel Bandouch se narodil 15. 9. 1893. Základy malby studoval u svého strýce Martina Bandoucha ve Vídni, následně pak absolvoval výtvarné kurzy u Fr. Potučka v Brně, prof. Schtarla a R. Steinera ve Vídni. V letech 1918 - 1921 pak studoval v Praze na UPŠ u profesorů Dítěte, Schussera a Schikanedera), s kterým se pan Šťastný přátelil i společně maloval. Bandouch mu také věnoval jeden ze svých obrazů.

František Šťastný byl skromný, velmi slušný, poctivý a pracovitý člověk.

Ludvík Valoušek

* 14. 9. 1922 - † 28. 1. 1985

malíř, výtvarník, fotograf, kameraman, režisér filmů, hudebník a vinař

Narozen v Kloboukách u Brna. Po ukončení měšťanské školy v Brně nastoupil do učení na uměleckého kováře. Po II. světové válce studoval na brněnské škole uměleckých řemesel, kde ho zaujala krajinomalba. Koncem padesátých let nastoupil do Jihomoravských energetických závodů jako pracovník propagace. Byl vedoucím propagačního oddělení a pracoval zde až do důchodu. V JEZ uplatnil své nadání - fotografování a práci s kamerou. Byl autorem desítky populárně naučných filmů z oblasti energetiky, podílel se na vydání odborných publikací, kde publikoval své fotografie. Jako výtvarník byl autorem podnikových propagačních materiálů, diplomů, čestných uznání. Byl také nadán v tiskových technikách, dřevoryty, linoryty, ocelorytiny a další techniky.

Jeho malířskou doménou však byla krajinomalba. Využíval techniky olej, tempera a to na plátně, sololitu, kartonu, požíval štětec, ale i techniku špachtlí. Na obrazech pracoval dlouho, často se k nim i po letech vracel a přepracovával je. Pokud nebyl s nimi zcela spokojen, považoval je za nedokončené a nesignoval je. V jeho obrazech dodnes nalézáme náměty z Brna a okolí. Brněnská panoramata jsou reprodukována v tiskové podobě v různých publikacích a propagačních materiálech. Velkou láskou a inspirací mu byl slunný kraj v okolí Klobouk, jeho rodiště. Sem se rád vracel o dovolených a v důchodu si postavil chatu ve Fugli v Kloboukách a vytvořil si zde ateliér. Obrazů kloboucké krajiny v různých ročních obdobích můžeme napočítat do stovek.

Ludvík Valoušek byl velmi společenský a přátelský člověk, po svém otci zdědil hudební nadání a lásku k hudbě. Hrál na trubku, housle, bubny, foukací harmoniku a úžasný zážitek byla jeho hra na hřeben. Byl také vinař a pěstoval víno na jižních svazích Klobouk pod svou chatou na Fugli a také si pro vlastní potěšení víno dělal.

Známí, přátelé i rodina rádi na Ludvíka Valouška vzpomínají.

Děkujeme sponzorům Výstavy obrazů malířů z Klobouk

MV Trade company s.r.o. Klobouky u Brna

PRÁDELNA – MANDLOVNA paní Jany Brychtové

Zahradnictví Pilát

Vydalo město Klobouky u Brna 2018

Fotografie: Zdena Damborská

Redakční rada: Dana Bobková, Ing. Zdeněk Lobpreis, Jaromír Spak, Radim Zezula

Sborník byl vydán při příležitosti Výstavy obrazů malířů z Klobouk

a k 100. výročí vzniku Československa